

Mong manh và bền chặt

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”

“- Ngày ấy tớ đã từng muốn cậu giữ quãng đời con gái của tớ, nếu vậy tớ đã quên được cậu...”

Đôi bốt cao gót bước chầm chậm trên cây cầu gỗ có dấu hiệu mục rữa, từng bước cẩn thận, chầm chậm như sợ một thanh gỗ nào đấy buồn bã sẽ nương mình theo cánh bèo. Ngôi nhà vẫn như xưa, tĩnh mịch, lặng lẽ nằm giữa mặt hồ như một đóa sen nở muộn cuối mùa. Mặt hồ chao động, có con chuồn chuồn nào vừa đập cánh với lên khỏi mặt nước, nó đã kịp để lại dưới hồ những ấu trùng bé nhỏ, đợi vài năm sau sẽ có hình hài của một con vật mỏng manh. Ổ khóa hoen rỉ, có lẽ chủ nhân của nó hiểu rằng chẳng ai muốn lấy trộm vật dụng gì trong ngôi nhà, khóa cửa chỉ như một lời thông báo rằng chủ nhà đã đi vắng.

Chiều chầm chậm đổ dài trên mặt sông những tia nắng màu đỏ vắn lên vạt mây xám, đan vào nhau. Cô ngồi trên thềm nhà, vài con bướm sắc sỡ chập chờn rồi mất hút vào ánh chiều loang loáng. Nếu không phải đang đợi anh, có lẽ cô đã vọt chúng để xem trên cánh chúng có bao nhiêu mảng màu. Tiếng xuống máy nghe rõ hơn tiến về phía ngôi nhà, cô ngược lên chờ đợi, nhưng không phải anh.

- Cô đợi cậu Thanh à, phải chiều tối cậu ấy mới về. - Người đàn ông nhìn cô nửa dò xét, nửa hoài nghi.

- Bác biết anh ấy đi đâu không ạ?

- Dạo này cậu ấy hay ra nhà thờ ngoài thị trấn. - Ông ta nheo đôi mắt dưới hàng lông mày đậm để nhìn kỹ xem gương mặt kia đã từng xuất hiện trong trí nhớ của ông hay chưa. Nhưng chẳng muốn biết thêm quá nhiều, hay vì lý do nào khác, ông ta ngược nhìn về phía chân trời.

Chiếc xuống nổ máy, rẽ nước chạy băng tạo thành một đường thẳng trắng xóa, đó là chiếc xuống chở những mặt hàng buôn từ thị trấn về các vùng phía

bên kia hồ. Cô buồn bã nhìn bàn tay mình cũng chập choạng chẳng rõ hình hài, trời tối nhanh như người ta giăng lưới. Cô thò tay qua khe cửa sổ, hi vọng tìm kiếm được cái gì đó, ngón tay chạm phải những đường răng cưa, lạnh lẽo, chìa khóa nhà vẫn ở nguyên vị trí cũ.

Do dự, cô tra chìa, tiếng động như đánh thức mọi giác quan trong cô, cô bật lửa, tìm nến. Một cây nến cháy dở nằm trên mặt bàn, không gian sáng dần hiện lên qua ánh nến, ngọn lửa rùng mình, cô với tay khép cửa. Không gian lạnh hơn vào buổi tối, gió nhẹ nhàng thổi mùi hương ngái ngái nồng từ mặt hồ, cô ngồi co ro bên chiếc giường đậm mùi mồ hôi.

- Tôi biết một nơi chúng ta có thể ở cùng nhau, đó là một nơi rất tuyệt.

Thanh đề nghị khi vừa hoàn thành xong môn thi cuối cùng của kỳ thi tốt nghiệp phổ thông. Cầm im lặng nhìn về phía cổng trường, những cánh phượng đỏ sẫm rải rác trên nền sân xi măng như bị nung nóng dưới ánh nắng tháng sáu. Cầm hoang mang, dù mong muốn sống một cuộc sống tự do vẫn luôn là mơ ước của cô bé vừa qua sinh nhật lần thứ mười tám cách đó vài ngày.

- Cậu sao thế? Làm bài không tốt à? Mà có quan trọng gì đâu, chúng mình cũng chẳng thi đại học cơ mà. - Thanh đang thao thao bất tuyệt về một ngôi nhà nào đó ở vùng hồ nơi cậu ấy được sinh ra, thấy cô bạn không mấy hào hứng liền trấn an.

Cầm không muốn thi vào đại học, hay nói đúng hơn là chẳng muốn kéo dài cuộc sống chỉ quẩn quanh sách vở, chữ nghĩa lạo xạo cứ va vào nhau trong đầu, nơi mà trí tưởng tượng của Cầm luôn nghĩ về những miền đất nào đó xa vời và bí ẩn. Bao nhiêu người không học đại học vẫn sống ổn đấy thôi, cũng vì có chung ý nghĩ ấy nên Cầm và Thanh là cặp đôi kỳ lạ nhất trong trường. Khi bạn bè hào hứng nói về những ngôi trường ở thành phố xa lạ và ước mơ được làm sinh viên thì cả hai lặng lẽ ngồi bên nhau kể câu chuyện về thế giới bên ngoài những cánh cổng dán đầy băng rôn thông báo tuyển sinh. Nhưng cuộc sống chẳng dễ dàng để đưa ra quyết định khi mới mười tám tuổi, cái tuổi mà ở các nước phương Tây có thể được xem là tự do-theo một nghĩa nào đó. Cầm chỉ mong muốn một lần gia đình lắng nghe những gì Cầm nghĩ.

Từ bé Cầm đã phải đứng trước nhiều tấm gương để soi mình, chị gái là một cô nàng xinh đẹp, thường xuất hiện trên những sân khấu lớn bên cây dương cầm. Anh trai là kiện tướng bơi lội, luôn là hình mẫu cho những thằng nhóc hàng xóm khi bố mẹ chúng réo tên: ” Giá như mày được một nửa thằng Kỳ thì tốt quá”. Tất cả nhìn vào cô em út với hi vọng phải đạt được những điều tương tự, nhưng cô bé chẳng có gì nổi bật ngoài đôi mắt nâu to tròn, suốt ngày quanh quẩn trên khu đồi hoang ngấm hoa bắt bướm, nghe tiếng côn trùng, có lúc về nhà mặt mũi lấm lem khi cứu một con chó con bị cắn. Bố mẹ lắc đầu ngán ngấm, đưa đến nhà văn hóa thiếu nhi Cầm ngồi im ngó nghiêng xung quanh, chẳng động đến cọ vẽ, chẳng ấn một phím piano, chẳng đọc một nốt nhạc nào. Qua khu thể thao thì mặc khư khư bộ quần áo mùa đông trùm kín đầu, nhìn anh trai bơi như một con rái cá Cầm chỉ biết lấy tay nghịch nước.

- Này, cậu nghe tớ nói không thế?

Thanh lay tay Cầm, một cánh phượng nào đó theo gió thổi vào mái tóc ngắn của cô bạn. Thanh nhặt lấy cánh phượng xoay xoay vào lòng bàn tay:

- Đừng để như cánh hoa này, nở rồi tàn lụi, gió tới thì bay đi, chạm đất thì héo khô. Chúng mình đã thống nhất rồi cơ mà.

Hiểu rõ tâm trạng của cô bạn, Thanh nói như nhắc nhở để củng cố tinh thần Cầm. Thanh có hoàn cảnh khác biệt với Cầm, mồ côi cha mẹ từ nhỏ, đó là theo lời bà ngoại Thanh kể lại. Còn đến tuổi đi học, khi nghe người ta xì xào nhìn mình với đôi mắt lẩn tránh, những trận đánh nhau với mấy thằng nhóc trong xóm đến sứt da bầm mắt thì Thanh biết ba Thanh bỏ mẹ theo người đàn bà khác, mẹ Thanh đã trầm mình xuống hồ. Thấy thằng cháu mồ côi không thể sống nơi vùng quê đi đâu cũng thấy những ánh nhìn kỳ thị, bà ngoại gửi Thanh lên nhà bác nơi một thành phố hoàn toàn xa lạ, ở đó Thanh gặp Cầm.

Thì đưa Cầm đi thi đại học, ngôi trường mẹ đã chọn và tự tay viết hồ sơ đăng ký dự thi thay Cầm. Khi mọi người nhận ra tài năng dương cầm xinh đẹp và vây quanh xin chữ ký thì Cầm lảng lạng quay trở lại bến xe, nơi Thanh đã đứng đợi. Một chuyến đi dài về vùng quê của Thanh.

- Đây là vùng hồ mẹ tớ đã chọn để về với cát bụi. Cậu sợ không?

Thanh hỏi Cầm khi hai đứa đang ngồi trên cây cầu gỗ bắc từ bờ hồ ra ngôi nhà nằm sát bên kia bờ rừng, bốn chân tung tẩy nghịch nước. Chân cầu rêu xanh bám từng đám nhỏ, sờ vào như một tấm thảm len, mềm và ẩm ướt. Xa xa phía bờ hồ, từng cụm dương xỉ lá đã chuyển màu xanh thẫm như những mũi kiếm nhọn hoắt muốn xé toạc trời chiều đang kéo mây xám, đây là nơi Thanh đã được sinh ra. Ngày ấy ba mẹ Thanh yêu nhau trong sự cấm đoán của bà ngoại, mẹ Thanh vẫn không hiểu được tại sao với người đàn ông mà mình hết mực yêu thương kia, bà ngoại Thanh lại hà khắc đến thế. Đấu tranh mãi không có kết quả, hai người đã bỏ làng ra ngôi nhà này sinh sống. Thanh tròn một tuổi, những ngày ba Thanh vắng nhà dài dần, có khi cả tuần không về. Mẹ bế Thanh theo xuống lên thị trấn tìm, và ở đây ông đang trong vòng tay một người đàn bà quá chồng, thiếu tình yêu nhưng thừa tiền bạc. Mẹ mang Thanh gửi cho bà ngoại, và mang theo tình yêu của mình gửi vào lòng hồ, bà ngoại lặng câm như đoán trước được ngày này sẽ đến từ lần đầu tiên bà nhìn thấy ba Thanh. Ngôi nhà từ đấy chẳng ai lai vãng, cũng chẳng ai nhìn thấy người đàn ông đào hoa đa tình ấy nữa.

Cầm lắc đầu, và thực sự cô bé không thấy sợ, chỉ tập trung quan sát xung quanh, nơi mà cậu bạn đã kể khi hai đứa thì thầm trong thư viện, trên bàn dày đặc những hình đồ thị và phương trình toán học.

- Người ta nói mỗi đứa trẻ được sinh ra là nhờ tình yêu. Cậu có nghĩ đó là kết quả của một mối tình ngọt ngào không?

Thanh hỏi Cầm mà như tự hỏi chính mình, Cầm chẳng biết nên trả lời thế nào, tiện tay hái một bông lục bình đang trôi theo dòng nước vương vào chân cầu, cánh hoa mỏng tang tím như buổi chiều đầu tiên hai đứa được tự do-theo như cách Cầm nghĩ. Cầm mở điện thoại, tin nhắn báo vài chục cuộc gọi nhỡ, tiếng chị Thi khóc nức trong hộp thư thoại. Cầm đã để lại thư trong ba lô của chị Thi, chẳng biết chị có đọc được không hay đã lấy bức thư ấy ra ký những đường nét bay bướm nếu giả dụ có một fan hâm mộ nào đấy quên mang theo giấy bút. Cầm nhắn tin bảo em ổn, em muốn sống như cách em mơ ước, như cách mọi người chẳng bao giờ mong muốn. Tắt máy, Thanh nhìn Cầm, nhìn mặt hồ, lặng lẽ xách hai đôi dép đi về phía căn nhà bám đầy mạng nhện. Cầm nhìn cảnh lục bình với những cánh hoa đã bị dập chuyển sang màu tím sẫm, chậm chạp bước theo Thanh.

- Á!

- Sao thế? - Thanh hốt hoảng quay lại.
- Tớ bị cái dằm đâm vào chân.
- Cẩn thận, cậu còn đi được không?
- Nếu cậu diu tớ. - Cầm cười trước vẻ mặt hốt hoảng của Thanh.
- Để tớ công cậu.

Thanh ngồi xuống đưa lưng ra chờ đợi, Cầm ngạc nhiên, bối rối quàng tay qua cổ Thanh. Ngày còn bé mỗi lần vô ý bị ngã, chẳng bao giờ mẹ đưa tay ra đỡ hay dịu dàng xoa đầu cho Cầm, chỉ bảo phải mạnh mẽ, phải giống anh chị, đó là những lời nói ám ảnh cả tuổi thơ của Cầm. Con bị ngã là do không rèn luyện như anh con, con không có năng khiếu âm nhạc như chị con, con chẳng làm được gì cả, mẹ vẫn nói thế mỗi lần Cầm làm gì không vừa ý mẹ. Sau khi giúp Cầm tiếp xúc với vài bộ môn nghệ thuật mà chẳng thấy có kết quả, mẹ Cầm tỏ ra dửng dưng, mọi sự quan tâm săn sóc đổ dồn về hai đứa con tài năng. Cầm sống trong âm thầm, mẹ chỉ quan tâm đến Cầm mỗi khi có kết quả học tập, nếu có điểm số nào thấp thì lại nghe mắng, nếu có điểm nào vượt trội chỉ nhìn Cầm bằng ánh mắt lạnh lùng: “Cũng chỉ được mỗi thế này thôi”. Nước mắt nhỏ giọt rơi trên vai Thanh, một sự ầm ập dịu dàng mà chẳng biết từ bao lâu rồi Cầm chưa được biết đến. Thanh để Cầm trên một chiếc ghế dựa bằng gỗ bên cạnh cửa sổ trông ra phía mặt trời lặn, Thanh đi tìm kim khâu, bật đèn điện thoại và tìm chiếc dằm bé xíu nơi gót chân.

- Hết đau chưa?
- Ừ, tớ cảm ơn cậu. - Cầm đỏ mặt xỏ nhanh chân vào đôi giày.
- Cậu làm như đây là lần đầu tớ quan tâm cậu ấy. Cậu cảm động lắm hả? - Thanh nói đùa khi đưa tay xoa chỗ vai áo thấm nước.
- Tớ đói bụng.
- Trong ba lô tớ có bánh mì và nước đóng chai đấy.

Trăng sáng len qua từng kẽ hở, trên sàn gỗ có vài chấm tròn màu vàng tinh nghịch nhảy múa. Ngày mai tớ sẽ sửa lại mái, nếu không mưa thì ướt hết,

Cầm đã ngủ tự bao giờ, Thanh cười khi biết mình đang độc thoại.

Kéo tấm chăn mỏng cho Cầm, Thanh gối đầu lên ba lô, nằm xuống sàn, có một đốm sáng chiếu thẳng vào mắt Thanh, long lanh.

Tiếng bước chân trải đều trên cầu, Cầm như choàng tỉnh sau giấc mơ dài, Thanh vào nhà mà chẳng buồn quan tâm xem ai đã thấp nển.

- Cậu về muộn thế, tớ đợi cậu cũng lâu lâu rồi.

Cầm nhìn Thanh dò xét, Thanh cất cọ vẽ và tuýp màu vào ngăn tủ, dựng khung tranh vào sát tường.

- Cậu uống rượu chứ?

Thanh hỏi mà không nhìn Cầm, cô chẳng còn biết làm gì ngoài việc ngồi lặng yên quan sát Thanh, sau sáu năm xa cách, cậu ấy trưởng thành hơn nếu không muốn nói là già hơn nhiều so với một cậu bé đã từng chạy quanh hồ tìm Cầm khi một buổi chiều theo thuyền buôn trở về, ngôi nhà vắng tanh. Cầm đã biến mất khỏi cuộc đời Thanh như sương khói, như áng mây đã hóa mưa rào, và giờ lại xuất hiện khi mọi thứ đã trở nên cũ kỹ, đã có thể gọi là dĩ vãng.

- Ngày ấy tớ tưởng cậu bị ngã xuống hồ, tớ đã đợi cậu ba ngày ba đêm nhưng chẳng có cái xác nào nổi lên.

Sau khi uống hết nửa chai rượu màu trắng đục, Thanh nói như oán trách, như giận hờn, như muốn Cầm hãy nói điều gì đó, hãy cứ viện lý do đi dù là một lý do vô duyên vớ vẩn, để Thanh thấy những tháng ngày qua anh chờ đợi trong vô vọng là có nguyên cớ, là có nghĩa lý.

- Tớ xin lỗi.

Cầm rót đầy ly, uống từng ngụm nhỏ, rượu ngọt đầu lưỡi, rồi nhờ nhờ nơi cổ họng và xuống đến dạ dày thì như một hòn than bén lửa, cháy rừng rực.

- Cậu về đây để nói mấy từ vô nghĩa đó thôi à?

Cầm lặng lẽ rót thêm rượu, lần này cô uống hết một hơi.

- Tớ tưởng đã giúp cậu thực hiện giấc mơ của mình. Nhưng cuối cùng cậu cũng chạy trốn khỏi tớ, cậu chẳng thể nào thoát khỏi những ràng buộc vây lấy cậu. Tớ ngốc thật.

Thanh đưa chai rượu lên uống cạn, nằm ngửa cổ nhìn lên trần nhà, nếu trời đổ mưa có lẽ chỗ hai người ngồi đã sũng nước. Trăng non lên muộn, từng vệt sáng lập lòe vây lấy một đốm sáng màu đỏ, khói bay thành từng vòng tròn.

- Cậu vẫn chưa sửa lại mái nhà à.- Cầm nói sau khi rít một hơi thuốc.

- Mưa dột nhưng vẫn chưa đủ chỗ cho một người. Cậu lại làm cái việc cậu đã từng cấm tớ.

Thanh khó chịu nhìn về đốm sáng đang di chuyển từ đôi môi sang ngón tay Cầm, đôi tay gầy nhỏ bé chỉ giữ được đôi cánh của những con bướm đang say sưa hút mật, đôi môi mỏng tựa cánh hồng, đôi môi mà Thanh mới chỉ dám đưa tay chạm vào thật nhẹ như sợ nó đau.

- Nó giúp tớ những đêm nhớ cậu.

- Nếu cậu nhớ tớ đã không để tớ đợi lâu đến thế, cậu đừng viện lý do cho sự sa đọa của mình.

Thanh đã mất bình tĩnh, ngồi bật dậy giật điều thuốc trên môi Cầm vất ra cửa sổ. Cầm cũng chỉ đợi có thế, đợi Thanh nói hết những uất ức, những giận hờn, những oán trách, thế thì mới là Thanh, thì Cầm mới thôi ray rứt.

- Cậu có thể trách mắng tớ, có thể trút giận cho sự ra đi không lời chào tạm biệt nào của tớ. Nhưng tớ không sa đọa, tớ nhớ cậu, nhớ rất nhiều, tớ không chối bỏ điều đó, và thuốc lá ngăn tớ chạy đi tìm cậu.

- Bây giờ cậu lại đổ lỗi cho tớ.

- Chỉ là tớ không quên được...

Cầm nói chưa dứt lời thì đôi môi đã bị khóa chặt trong môi Thanh, anh kéo sát người cô vào đôi bàn tay mảnh khảnh còn vương chút màu vẽ, đôi môi mỏng manh bị anh đặt dấu cắn như muốn vỡ tan. Đây là lần đầu tiên Thanh có hành động mạnh mẽ như thế với Cầm, cũng là lần đầu tiên dám đặt môi

lên môi Cầm. Sau nụ hôn dài, Cầm co ro cuộn tròn trong vòng tay anh, hai người im lặng nghe tiếng hơi thở đều đều, nghe tiếng côn trùng loang loáng trên mặt nước.

- Tổ sẽ chạm vào cậu khi nào tổ được phép làm như thế.

Câu nói mang dáng vẻ nghiêm túc và trịnh trọng của cậu bé mười tám tuổi khiến Cầm phì cười. Từ ngày chạy trốn kỳ thi đại học, Cầm thấy cuộc sống thật thoải mái, cứ như mười tám năm qua là một cơn ác mộng và bây giờ được tỉnh dậy với một thế giới tươi đẹp. Hằng ngày Thanh theo chiếc xuồng của ông Bảy lên thị trấn thu mua nhiều mặt hàng về bán lại cho những cư dân bên kia vùng hồ. Những buổi sáng sau khi nhìn dáng Thanh theo xuồng mất hút sau bọt nước, Cầm mang chiếc máy ảnh đi dọc bờ hồ, chụp lại tất cả những con côn trùng mà cô bé nhìn thấy được, những con chuồn chuồn kim nhỏ xíu màu xanh nép mình sau đám cỏ gà, những con sâu đo đang nhâm nhi gặm lá tạo thành những lỗ li ti trên chiếc gân lá xanh lè, những con bướm tung tăng bay lượn hiện lên trước ống kính của Cầm như một dải cầu vồng lấp lánh. Cầm có niềm đam mê đặc biệt với các loại côn trùng và thiên nhiên.

Khi một cuộn phim đã chứa đầy hình ảnh của những con côn trùng mà có khi Cầm còn chẳng biết tên chúng, Thanh sẽ mang theo cuộn phim ấy mỗi lần đi làm, rửa những bức ảnh rực rỡ sắc màu, như một con người tươi vui nào đó trong Cầm hiện lên trên những bức ảnh, khác hẳn với con người hằng ngày của Cầm, ít nói, buồn bã và đầy mâu thuẫn. Thanh chọn những tấm hình đẹp nhất tham dự cuộc thi ” Thiên nhiên tươi đẹp” mà vô tình cậu đọc được trên một mẫu báo gói ổ bánh mì ăn vội trước khi đi làm, tất nhiên là Thanh không hề cho Cầm biết.

Sau khi quan sát những gì mình chụp được, Cầm cười tươi, nụ cười hiếm hoi mà Thanh muốn lưu giữ nó mãi mãi vào trái tim mình. Cầm cất tất cả những xấp hình vào một chiếc hộp được làm bằng gỗ thông mà cô bé tìm thấy được dưới gầm giường, nó bám bụi, trong ấy chỉ có một bức ảnh duy nhất, là ảnh của mẹ Thanh. Đó là người phụ nữ đẹp, đôi mắt đen, hàng mi cong, đôi môi nhỏ như trái sori chín mọng, mái tóc dài buông trên đôi vai mảnh dẻ. Nét đẹp ấy phảng phất những cảm xúc buồn bã, và như rất đời thân quen với Cầm, những nét đẹp ấy phác thảo nên gương mặt Thanh. Cầm giữ tấm ảnh như bí mật của riêng mình.

Đêm muộn, những vì sao xa vời trên bầu trời.

Trên mặt hồ có vầng sáng, bóng dáng một người phụ nữ nhẹ nhàng tiến dần về phía ngôi nhà, âm thầm ngồi bên Cầm. Người ấy kể về ước mơ làm cô giáo, ước mơ được đứng trên bục giảng trước những đôi mắt thơ ngây. Nhưng vì yêu một người đàn ông, bà đã bỏ rơi cả tuổi thanh xuân và đến khi nhận ra những hi sinh của mình chỉ đổi được một trái tim muốn rong chơi không có điểm dừng, bà không thể chịu đựng được. Lòng dạ con người dễ thay đổi, tuổi trẻ chẳng thể níu giữ, chẳng thể níu giữ...những lời nói vọng xa dần. Gió mạnh, bóng hình tan vào thinh không, rùng mình, Cầm với tay tìm tấm chăn mỏng, mồ hôi ướt áo. Thanh vẫn nằm dưới sàn. Những vì sao sáng lấp lánh.

Trong ánh sáng mờ hơi sương, Cầm nhẹ nhàng đặt tấm hình lên bàn, hình ảnh người phụ nữ trong giấc mơ đêm qua đẹp hơn nhiều so với tấm ảnh, chỉ có đôi mắt vẫn buồn mênh mang như thế. Có giọt nước mắt nào rơi nhòe trên đôi mắt ấy. Cầm khóc, chẳng biết bao lâu rồi Cầm quên khóc.

Mưa, Cầm buồn bã nhìn mặt hồ loang những vòng tròn nổi nhịp khi những hạt mưa chạm vào và tan nhanh chẳng rõ hình hài. Cầm ngồi đợi Thanh, xem lại những tấm hình mình đã chụp và nhận ra còn thiếu vài tấm, chẳng biết nó bị rơi nơi nào. Mái nhà đột lỗ chỗ, Cầm ngồi bất động nhìn những giọt nước chảy trên sàn, từng giọt nhỏ rồi chảy thành một đường dài, sàn nhà ướt nhẹp.

Đêm, Cầm không dám chớp mắt, Cầm sợ những lời nói trong giấc mơ cứ vang vọng trong đầu, tuổi trẻ, sự thay đổi của con người. Cầm sợ phải xa Thanh, Cầm sợ có người đọc được những suy nghĩ của mình, dù là người ấy chỉ như sương khói, đến từ một giấc mơ kỳ lạ. Cầm nghĩ đến ba Thanh, nhớ đến hình ảnh mẹ lén lút leo lên taxi cùng một người đàn ông xa lạ khi ba Cầm vắng nhà, lòng dạ con người, ôi con người.

Thanh đang kể những mẩu chuyện vụn vặt, và hỏi xem Cầm có muốn nuôi một con chó con không.

- Tớ muốn cậu.

Cầm nói mà mắt nhìn lên trần nhà, hai tay ôm vòng qua ngực như hình ảnh người ta vẫn ướp xác các nữ thần. Thanh vẫn chưa hiểu những âm thanh vừa

vang lên có ý nghĩa gì.

- Ý cậu là muốn tớ mua một con chó con?

- Tớ muốn cậu. - Cầm nhắc lại.

Thanh ngồi dậy, không hiểu có chuyện gì đã xảy ra với cô bạn, nhưng dù là chuyện gì thì Cầm vẫn cần Thanh. Thanh nhẹ nhàng bước đến nằm cạnh Cầm và nhắc lại câu nói như một lời cam kết.

- Tớ sẽ chạm vào cậu khi nào tớ được phép làm như thế.

Cầm nhắm mắt, những giọt nước lã dài. Người phụ nữ ấy quay lại, trong giấc mơ đến muộn. Lần này bà chỉ nắm tay Cầm, và im lặng.

- Cậu say rồi!

- Tớ không say, tớ vẫn luôn trách bản thân mình đã không mang lại cho cậu điều gì ở cái tuổi chẳng mấy ai tin tưởng là có những suy nghĩ và hành động chính chắn, cậu hiểu không? Một thằng nhóc mười tám tuổi với một ý định to lớn về tương lai cùng hai bàn tay trắng và ngôi nhà lụp xụp.

- Cậu ghét tớ, cậu giận tớ, cậu cứ thoải mái trách mắng tớ thay vì nguyên rủa bản thân.

Thanh chẳng biết phải làm gì lúc này, người đang nằm cạnh anh là người anh đã yêu, đã chờ đợi, đã từng đón đau. Sau nụ hôn dài nồng nhiệt, mọi đau khổ dường như tan biến, chỉ còn mong muốn xiết chặt người con gái ấy trong tay, nhưng biết đâu đây, ngày mai, hay lát nữa thôi cô ấy lại biến mất không một lý do. Thanh không đủ can đảm để đau đón thêm một lần nữa, cũng chẳng dám xóa tan mọi ký ức cô đơn để níu giữ người con gái ấy ở lại bên mình. Anh thở dài trong tuyệt vọng, có thể cô ấy đến để thông báo cô ấy sắp lập gia đình, hoặc sẽ trở thành nghiên cứu sinh ở nước nào đấy, chẳng thể đoán được những gì cô ấy muốn làm.

- Tớ đã gặp mẹ cậu, trong những giấc mơ.

Cầm kể về những giấc mơ, về những hoang mang của mình, những ám ảnh về sự đổi thay của con người, về tình yêu với những con côn trùng.

- Là cậu sợ tớ thay đổi, hay cậu muốn có một tấm bằng tiến sĩ hả nhà sinh vật học trẻ tài năng?

Chính Cầm cũng không biết mình ra đi vì điều gì.

Một ngày nắng đẹp, Cầm đang rón rén theo sau một con chuồn chuồn ớt vờn quanh đám lau thì những tiếng động ồn ào làm chú chuồn chuồn giật mình bay mất hút. Ba và chị Thi dừng xe trước con đường mòn, họ đi bộ một đoạn vào đến bờ hồ và gọi tên Cầm. Ba lặng lẽ nhìn đứa con gái sau mấy tháng xa nhà, chị Thi òa khóc ôm Cầm.

- Con muốn sống thế này sao?

Ba nhẹ nhàng ngồi bên vuốt tóc cô con gái nhỏ. Trong ký ức của Cầm, ba luôn thế, chẳng bao giờ la mắng nặng lời. Chị Thi nói mẹ sẽ không ép Cầm thi Y khoa nữa mà tự chọn ngành Cầm thích học, nhưng phải về nhà. Cầm hoang mang, những âm thanh trong giấc mơ lại vọng về. Cầm thu dọn quần áo, viết cho Thanh một lá thư ngắn gọn để vào chiếc hộp gỗ. Cầm bước theo ba, nắng sau lưng bóng râm, chiếc xe khuất dần sau đám cỏ lau đung đưa theo làn gió.

Thanh về mang theo giải thưởng được tặng cho bộ ảnh về những con bướm sắc sỡ, nụ cười trên môi Thanh vụt tắt khi căn nhà vắng ngắt, Thanh vội vã đi tìm, sợ Cầm sảy chân rơi xuống hồ Thanh đã nhờ bác Bảy cùng mấy chú đi dọc bờ sông, lặn tìm nhưng không thấy. Thanh sợ hãi òa khóc, khi bình tĩnh lại Thanh mới nhận ra rằng vật dụng của Cầm không còn, mọi thứ trở nên lạnh lẽo và đơn độc, như chính Thanh lúc này. Thanh tìm những tấm ảnh thì phát hiện ra bức thư:

Tớ không biết phải nói sao để cậu hiểu, tớ rất muốn ở cùng cậu, những tháng ngày qua rất đẹp với tớ.

Đôi khi cuộc sống chẳng thế như mình mong muốn, cậu hãy sống thật vui vẻ, yêu một cô gái tử tế, và quên tớ.

Cậu có thể giận tớ, nhưng những ước mơ của tớ luôn có cậu dù cho chúng mình không ở bên nhau. Có một điều chưa bao giờ tớ đủ can đảm nói với

cậu: Tớ thích cậu, rất thích.

Xin lỗi cậu.

Thiên Cầm

Mọi cố gắng của Thanh đều vụn vỡ.

Thanh chẳng còn biết tin vào điều gì, cậu bé hoang mang tìm đến ngôi nhà thờ nằm trên một ngọn đồi phía sau thị trấn, biết tìm ai để trả lời cho những câu hỏi của mình? Cầm đã bỏ đi, trời xanh thì quá xa, mặt đất im lìm, chỉ còn Đức chúa đóng đinh trên cây thánh giá nghe lời thì thầm của cậu. Con hãy tin vào những điều tốt đẹp trong cuộc đời, nếu con có niềm tin, điều kỳ diệu sẽ đến, một ma sơ đã dịu dàng. Thanh học vẽ, phác họa lại những hình ảnh đẹp trên những vùng đất cậu đã đi qua, lưu giữ bóng dáng những con người có khi chỉ là duyên gặp gỡ một lần trong đời. Khi muốn ai đó lắng nghe những lời thì thầm của mình, Thanh lại về nhà thờ, ngắm nhìn những đứa trẻ đẹp như thiên thần hát thánh ca trong bộ váy trắng. Nếu được bên nhau, con gái của mình và cô ấy có xinh như một thiên thần? Chẳng biết bao nhiêu lần khi vẽ những bức tranh về dàn đồng ca ấy, trong đầu Thanh luôn nghĩ đến Cầm và những đứa trẻ, của hai người. Những bài báo viết về Cầm cùng đề tài nghiên cứu những con côn trùng bé xíu được Thanh cắt ra, giữ cẩn thận dù đôi khi cười thầm với hành động của chính mình.

- Ngày ấy tớ đã từng muốn cậu giữ quãng đời con gái của tớ, nếu vậy tớ đã quên được cậu.

Sáu năm qua có lúc Cầm đã từng nghĩ rằng thời gian hai người bên nhau chỉ là một giấc mơ, Cầm đã thử quên Thanh và hẹn hò vài người khác, nhưng chẳng thành. Cuộc đời của họ cứ vô tình quấn lấy nhau, bằng cách này hay cách khác, bằng trí nhớ, sự tưởng tượng, niềm vui, nước mắt, có khi là nỗi đau. Anh Kỳ đã đi du học và lập gia đình nơi những cánh rừng bạch dương đẹp như tranh vẽ. Chị Thi đã mang thai đứa con của một nhạc sĩ trẻ trong những chuyến lưu diễn dài ngày, người ấy đã có gia đình. Mẹ Cầm biết tin ấy thì đột quy, nằm liệt giường hai tháng rồi qua đời. Cầm sống lặng lẽ cùng ba bên căn nhà nhỏ cuối con phố, khi rảnh rỗi qua phụ chị Thi chăm em bé, rồi tự hỏi nếu ngày ấy sống cùng Thanh thì họ có hạnh phúc bên nhau cùng những đứa trẻ đáng yêu thế này không?

- Thế còn bây giờ?

- Bây giờ thì sao?

- Ai đã giữ quãng đời ấy của cậu? - Thanh hỏi mà tim quặn thắt, như sợ câu trả lời là tên một gã trai xa lạ nào đó.

- Tớ vẫn đợi cậu, nếu cậu xem đó là một món quà và hân hoan khi được nhận.

- Tớ rất hân hoan khi được phép.

- Tớ chưa bao giờ cấm cậu.

- Tớ sẽ xin phép ba cậu, vào sáng mai. Còn bây giờ thì ngủ ngoan đi.

Gió vẫn mơn man trên từng cụm hoa dại, vờn quanh mặt hồ, luồn qua ngôi nhà nhỏ. Hai con người nép vào nhau tìm hơi ấm cùng một giấc ngủ không mộng mị.

Một làn khói trắng bay quẩn quanh cây cầu gỗ, rồi tan ra thành những giọt sương.

Gió bay đi mang theo một nụ cười mãi nguyên.